

I. Знайомство з героєм

Дмитро Миколайович Торопкой належав до людей, які будь-які життєві успіхи зустрічають з побоюваннями та підозрами. Такі люди, якщо їм випадає увійти в білу смугу свого життя, перш за все згадують про те, що у нашому світі все минається, і минається неодмінно з наслідками.

Скоро й невідворотно, міркують вони, з тугою споглядаючи, як їм неймовірно поталанило, скоро слідом за успіхами приповзе чорна смуга, і стане вона карою за необачно прийняті від сліпого талану подарунки.

Якщо котрогось дня у Дмитра Миколайовича справи починали йти аж занадто гладко, то він сторожко настовбурчував вуха, був готовий щомиті спалахнути злістю і чекав на неприємності. Вони ніколи не барилися.

І цілком навпаки, коли день ішов шкереберть і кепські новини сипалися на легку сивину Дмитра Миколайовича все рясніше, Торопкой лишень крєктав, потирав руки і випромінював зібраність та впевненість людини, як точно знає, що робити.

Простіше кажучи, того дня, коли імплантат під упевненими руками Дмитра Миколайовича, замість стати на місце верхнього шостого зуба, взяв і продавився пацієнтці, огрядній жінці років шістдесяти, в гайморову пазуху, Торопкой навіть не здивувався, тільки скося глянув на асистентку Марину, яка незворушно орудувала слиновідсосом у роті хворої. Марина спокійно, наче так і було задумано, взяла зі столу й подала Торопкому щипці.

Дмитро Миколайович вилаявся і прикинув, на скільки він щойно от так сходу «влетів». Мінус вартість імплантату, мінус вартість роботи, мінус вартість нового імплантату, знімок, розтин порожнини, зашивання, заживлення, нове приживлення. Гарний початок дня, що й казати. Дивлячись, як старанно розкриває втомленого рота й упріває, нічого не підозрюючи, пацієнтка, Дмитро Миколайович міркував над тим, що маски на обличчях лікарів — це далеко не тільки асептичний засіб. Маска — чудовий спосіб зберегти обличчя якраз тоді, коли ти його втратив. Коротше, маска — це мудро і своєчасно.

Імплантат зачепився в пазусі й не піддавався.

Грошей було неймовірно шкода. Їх було тим більше шкода, що вони не лише вже були пораховані, а й подумки витрачені. В уяві Торопкого зблиснуло видіння — медового кольору віскі у низькій товстій склянці, відерце з льодом і шматок мармурового стейка. Видіння зблиснуло і розтануло у розкритому кривавому роті пацієнтки.

Імплантат не витягався. Розкурочена верхня щелепа дивилася на лікаря з осудом, сама пацієнтка косила очі з благальним переляком.

Дмитро Миколайович утомився і здався. Соромлячись власного боягузтва, він зашив ясна і сказав приходити за тиждень, коли рана підгоїться — будемо продовжувати установку.

Жінка легко погодилася, промимривши щось вдячне, і кивнула. Дмитро Миколайович подумав про зловісний імплантат, і йому одразу уявилося брязкальце, велике, грушоподібне, схоже на голову пацієнтки, і самотня горошина в ньому перекочувалася з боку на бік, гучно дзеленькаючи. Стримуючи напад сміху, Дмитро Миколайович рохнув і пішов мити руки та переодягатися.

Однак нефартовий день, що заповорів імплантат у щелепі пацієнтки, тільки набирив обертів. Щойно Торопкой вийшов з кабінету, як у кінці коридора, у напівкруглому холі

стоматологічної клініки, за такою ж напівкруглою адміністраторською стійкою, матово-сірою, під колір стін, зойкнула адміністратор Света, злетіли вище ресепшена блискуча таця і дві філіжанки щойно звареної кави, і кубики білого рафінаду, і все — Света, таця, цукор, філіжанки і гаряча кава — гримнуло на підлогу. Стіною холу поповзла, вихиляючись і кривлячись, брунатна кавова пляма.

— Дмитре Миколайовичу, — жалісно простогнала з-під стійки Света, тримаючись за вивихнуту гомілку. — Пробачте заради Бога.

— Жива? — нахиляючись через ресепшен, спитав Торопкой, споглядаючи еволюцію плями, яка продовжувала розповзатися стіною.

— Жива, — ще більш жалісно протягла Света і шморгнула носом.

— От і добре, — Дмитро Миколайович допоміг адміністраторці підвестися і посадив її на стілець, що обертається. — Ви тільки, Светочко, будівельників для ремонту сьогодні не шукайте. День такий, аби нам геть без клініки не лишитися.

Далі неприємності пішли одна за іншою, наче замочки брекетів начіплювалися на з'єднувальну дугу. Терапевт Серьожа поламав кутовий наконечник, лишень дивом не понівечивши пацієнтові зуб. Піскоструй для зняття зубного нальоту з невідомих причин відмовився видавати потрібний тиск, і записані на сьогодні пацієнти не отримали ані природного кольору, ані здорового блиску для своїх зубів. Портативний рентгенапарат вимкнувся, а знову увімкнувся так і не захотів, попри вмовляння всіх без винятку співробітників, починаючи зі старшої медсестри і закінчуючи викликаним фахівцем гарантійної майстерні. Майстер почухав носа, виписав адміністратору клініки акт прийому-передачі з нерозбірливою закарлючкою підпису, згріб апарат під пахву і втік до майстерні. Дивлячись на його стрімку ходу, Дмитро Миколайович теж вирішив дезертирувати.

Коли авто не завелось, Торопкой навіть не засмутився. Він не став викликати таксі, усвідомивши, що в такий день його у кращому разі спіткає заспокійливе повідомлення «У вашому районі немає машин», а найімовірніше замовлення просто загублять, тому мовчки зачинив двері і, не озираючись, рушив вулицею в бік метро.

II. Поява героїні

Торопкой давно не їздив у метро. Дмитро Миколайович згодував турнікету жетон, куплений у віконці каси у збайдужілої тітки, схожої на ледь живу рибину в акваріумі рибного відділу гастронома, і занурювався на ескалаторі у прохолодні нутрощі Міста. Повз нього пропливали численні рекламні щити, строкаті, крикливі, і Торопкой вражено відзначав про себе, що у свої тридцять шість ще не розучився дивуватися, витріщався на них із цікавістю малої дитини.

Прибув поїзд. Промайнуло напружене обличчя машиніста. Натовп зворохобився і припливом заніс Торопкого до вагона. Дмитро Миколайович, наче плавець, запрацював ліктями, вигрібся до середини вагона, схопився там за поручень і звідти, зі свого мавпячого спостережного пункту, став роззиратися довкола.

Передовсім він роздивився своє віддзеркалення у вікні вагона — улюблений светр крупного плетіння, придбаний випадково в Мілані, високий лоб, коротка модельна зачіска, триденна щетина, сліди морської засмаги з солярію — і в цілому залишився задоволений собою.

Опустив очі нижче і побачив її.

Вона сиділа трохи лівіше, втупивши носика у якийсь журнальчик з худорлявим дівчиськом на обкладинці, і читала, іноді по-дитячому ворущачи губами.

Марево.

Видиво.

Видиво поправило довге світле волосся, зібране на потилиці в хитромудрий пучок, проштрикнутий зусібч якимись паличками. Тонкі наманікюрені пальці у срібних каблучках ковзнули локонами, торкнулися ледь кирпатого носика над пухкенькими рожевими губами, пройшлися по білій шиї, якою тяглася нитка ланцюжка і ховалася під кофтинку, туди, де підіймалися й опускалися груди, що клично дивилися вперед і вгору.

Зухвалий холодок промайнув низом живота Дмитра Миколайовича.

Видиво усміхнулося чомусь прочитаному, показавши рівні білі зуби.

Поїзд зупинився на черговій зупинці, люди заворушилися, міняючись місцями, і Торопкой рішуче рушив уперед.

— Ви дозволите? — нахилився він до сусідки видива й усівся, втиснувшись між ними. Сусідка зойкнула, тицьнула Торопкого гострим ліктем у бік і посунулася, шарпнувши з-під стоматолога свою сумочку.

— Перепрошую, а ця електричка йде до вулиці Володимирської? — запитав Дмитро Миколайович у видива, надавши обличчю виразу добродушної розгубленості.

— Ні. Не знаю, — відповіло видиво, на мить блиснуло кошачими зеленими очима і сховалося за журнальним глянцем.

— Шкода. Щиросердно шкода, — зітхнув Торопкой, роздивляючись видиво і дружньо усміхаючись. — Я на вулиці Володимирській знаю одне місце, у якому подають пречудову каву по-ірландськи. Це така сама кава, як і будь-яка інша, але з краплиною віскі. Знаєте, в Ірландії завжди така холоднеча, що ірландці мусять постійно пиячити. Вони додають віскі до чого завгодно, навіть до каші для немовлят.

Видиво засміялося і запитало, змірявши Дмитра Миколайовича поглядом:

— Ви бували в Ірландії?

— Чекав зустрічі з вами, аби вирушити туди удвох, — розплився в усмішці Торопкой. — Як вам зручніше їсти боксті — виделкою чи ложкою?

— А що таке боксті? Чи хто такий? Я не знаю.

— Звісно, так цілком можуть звати якогось фокстер'ера, але в Ірландії боксті називають традиційну національну страву. Рекомендую вживати зі смаженими сосисками та зі мною у компанії.

— Залюбки, але іншого разу. На жаль, моя зупинка, — видиво знизало точеними плечиками, винувато усміхнулося і підвелось з сидіння.

— Ну, це легко виправити, — миттєво погодився Торопкой. — Нехай ваша зупинка стане і моєю зупинкою.

Видиво багатозначно посміхнулося, ледь, майже непомітно кивнуло і попливло на вихід, легко маневруючи між людських ліктів і тіл. Дмитро Миколайович хотів підскочити з сидіння і поквапитися слідом, але зась — відчув, як хтось схопив його ззаду і не відпускає.

— Що таке? — не розуміючи, що коїться, озирнувся Торопкой і зустрівся з поглядом сусідки, яка не приховувала обурення.

— Що ви собі дозволяєте! — зойкнула вона і потягла на себе свою сумочку.

— Я? — вигукнув Торопкой, відчуваючи, як його ззаду потягли. — Та це ви!

— Дуже мені треба. Це ви, — ще більше розходилася сусідка і шарпнула на себе сумку сильніше й різкіше.

У светрі Дмитра Миколайовича, чудовому міланському светрі крупного плетіння, щось тріснуло.

— Обережно, двері зачиняються, — з металевим відлунням сказав диктор, і поїзд рушив. За вікном повз Торопкого пропливло видиво, яке явно нічого не розуміло і було дуже розчароване.

— Ох ти ж, — махнув рукою видиву, що відпливало геть, Дмитро Миколайович. — Ну день, ну і день.

— Припиніть смикатися, — почувся збоку голос сусідки. — Ви так собі светра зіпсуєте. Ви за мене зачепилися. За мою сумку.

— Що того светра, — відриваючи погляд від вікна, зітхнув Торопкой. — Я, ймовірно, зіпсував собі решту життя.

— Це ви про ту прищаву, у якої три волосини в шість рядів? — почувся тепер з-за спини голос сусідки просто у вухо Торопкого.

— Ну чому ж тільки три? — здивувався Дмитро Миколайович і спробував повернутися.

— Ні-ні, не ворухіться, светра порвете, — попередив голос біля вуха і вів далі, наче щось очевидне: — Звісно, три волосини. Хто ж із нормальним волоссям так зачісується та ще й пхає у потилицю корабельні щогли для об'єму?! І сантиметр штукатурки навалила на себе. І зуби у неї всі вставні.

— От щодо зубів будьте певні: зуби у неї всі власні, справжнісінькі, — зауважив Торопкой. — Це я вам з усією відповідальністю кажу як стоматолог.

— І таке чудо ви зібралися годувати боксті? Ірландськими дереунами підгодовувати, — іронізував голос.

Дмитро Миколайович, попри зойки протесту, нарешті розвернувся і глянув на сусідку уважніше.

— До речі, щодо ірландської кухні, — незворушно вела далі сусідка, поправляючи гриву хвилястого волосся сургучевого кольору, що збилося набік. — Якщо ви все ж дістанетеся цієї

чудової країни, не раджу куштувати національне ірландське рагу — звичайнісінький наш гуляш і не більше. Зверніть увагу на копчену лососину і стейки, вони і смачніші, і до віскі краще пасують.

Поїзд викотився на чергову станцію з побіленими склепіннями стелі, і всі пасажери поквапилися на вихід.

— Кінцева, — констатував голос диктора в динаміках. — Поїзд далі не їде. Звільніть, будь ласка, вагони.

Торопкой і незнайомка дружно підвелися і вийшли з вагона. Збоку видавалося, наче жінка конвоює чоловіка під прицілом власної сумочки, підганяючи його застібкою в спину, немовби пістолетом.

«Ну чому з мови кудись поділися форми звертання до жіночої статі, — міркував конвойований Торопкой. — От в англomовних країнах просто. Є міс, є місіс — красиво, елегантно, всі усміхаються. А мені, от як мені її зараз назвати? „Дівушка“ — не годиться. Їй же десь років тридцять із вправно замаскованим хвостиком. „Женщина“? Ще образиться і додасть сумкою ззаду по голові. Таки є у цих звертаннях „дівушка-женщина“ якась неприємна двозначність, наче кожен на око може визначити, було вже в неї щось чи, навпаки, вона ще зберігає вірність майбутньому чоловікові. І де та межа, коли, звертаючись до жінки словом „дівушка“, ти перестаєш тонко підлещуватися, а починаєш відверто хамити? Ох, але як же ж шкода светра».

— Дуже перепрошую, що я до вас спиною, — сказав він уголос, слухняно чалапаючи станцією, стимульований ззаду сумкою. — Як вас звати?

— Вам що, — після короткої мовчанки відповіли за спиною, — неодмінно треба сьогодні з кимось познайомитися?

— Та ні, я, звісно, можу лишитися інкогніто, — Торопкой знизав плечима. — Але якось незручно. Мій светр і ваша сумочка знають одне про одного більше, ніж ми з вами.

За спиною щось мугикнули і замовкли.

Торопкой зітхнув, пошукав очима і кивнув у бік лавки, що стояла у центрі вестибюля:

— Давайте присядемо і спробуємо звільнитися у спокійній обстановці. Я можу зняти светра.

— Присядемо. Так. Вочевидь, — легко погодилися за спиною. — Светра не треба. Прохолодно. Я впораюся й так.

Утім Торопкой уже вигнувся, ледь присів і вигулькнув зі светра, а сам зостався у футболці, що щільно облягала торс. Стало й справді трохи прохолодно, однак знайшовся аж надто вдалий привід продемонструвати свою підтягнуту, спортивну статуру. Впродовж останнього року Дмитро Миколайович намагався зробити відвідини спортзалу приємним обов'язком. Боротися з собою виходило коли як, організм опирався, лінувався, а ще заважали свята, особливо Новий рік і Різдво, та хай там як, але деякий прогрес був помітний, і статура Торопкого хоч ще і не була приголомшливо гарною, проте вже перестала справляти комічний ефект.

Дмитро Миколайович розвів плечі і спробував напружити біцепси. Напружилосся й почервоніло обличчя.

— Мабуть, я все-таки відрекомендуюся, — жінка відволіклася від вузлів, глянула на Торопкого, який досі тужився, і знову нахилилася до светра. — Бо ви ще щось знімете з себе і захворієте. Мене звати Анна.

— Діма. Дуже приємно, — Торопкой знітився, видихнув і, щоб подолати зніяковіння,

запитав:

— Аню, чим вам не вгодила та дівчина, що ви на неї так наїхали?

— Як це — так? — запитала Анна. Вона вивільнилася з полону своєю сумочку, відкрила її, знайшла манікюрні ножиці і, вправно ними орудуючи, стала ховати затяжки, що вилізли зі светра.

— Так. Без шансів на помилування, — сказав Торопкой, із цікавістю споглядаючи вправні Анині руки.

— Не зношу людей, які незграбно видають бажане за дійсне. Від них у житті надто багато брехні. Ні. Вся брехня у житті від людей, які незграбно видають бажане за дійсне.

— А якщо бажане за дійсне видавати майстерно?

— Тоді це називається мистецтво. Тоді в рамочку і на стіну — милуватися. Мистецтво я поважаю, — Анна закінчила зі светром і простягла його Дмитру Миколайовичу. — Ну ось і все, ви на волі.

— Щиро вам дякую, Анно, — Торопкой схилив голову, вдячно прийняв светра і задивився, як нова знайома сховала до сумки ножиці, клацнула замочком і підвелася, зняла невидиму пилінку зі спідниці, зблиснувши міцними білими литками. Було у її рухах щось від кішки, граційність і сила відчувалися, і впевненість, і все робилося трохи напоказ, як уміють робити лише справжні жінки. Торопкой мимоволі задивився на вигини стегон, окреслені чорним атласом плісированої спідниці, і знову ж таки на ніжки, це здуріти можна було — дивитися на такі ніжки. Дмитро Миколайович облизнув пошерхлі губи.

— Може, відсвяткуємо моє звільнення горнятком кави? — несподівано для самого себе запропонував він.

Анна повісила сумочку на плече і зміряла Торопкого поглядом.

— Затямте: в Ірландії я була.

— От це якраз чудово, — посміхнувся Торопкой. — Я ж бо в Ірландії не був. Цікаво знати, ірландці і справді такі пияки чи телевізійна реклама віскі традиційно нахабно бреше?

III. На перший погляд, усе добре

Автівки на проспекті, затиснуті з обох боків багатопверховими коробками будинків, неквапом пленталися в тисняві, везучи своїх стомлених пасажирів від офісних стільців до домашніх канап. Сутеніло, і світло фар та габаритних вогнів, що тяглися ланцюжками гірлянд назад і вперед, на міст, і далі, у спальні райони Міста, зроджувало у підсвідомості думки про близькість Нового року. Важке листопадове небо скупно сіяло сніговою крупкою.

Торопкой кермував на автопілоті, майже не дивлячись довкола, механічно вмикав поворотники, машинально змінював ряди і посміхався всьому й усім.

Він і Аня зустрічалися ось уже два місяці, а здавалося, що познайомилися либонь учора.

— Це вам, хлопчиськам, дозволено нічого не пам'ятати, — сказала сьогодні Аня. Вона зателефонувала Дмитру Миколайовичу в обід, як любила це робити, коли випадала вільна хвилинка. — А у нас, дівчаток, пам'ятні дати — саме той третій кит, на якому тримається цілий всесвіт. І ти навіть не думай руйнувати цей мій всесвіт, негайно мене привітай і о сьомій заberi з роботи. З тебе квіти і вино, з мене — романтична вечерея.

— Вітаю, звісно, тим більше якщо всесвіт у небезпеці. У якому ресторані забронювати столика?

— Ні в якому, коханий. Проведемо цей вечір у мене, якщо ти не проти.

Ні, Торопкой був зовсім не проти.

Два місяці пролетіли безпардонно швидко.

Осінь заволоділа Містом, спершу поквецяла дерева іржею, а потім і геть зірвала з них цю іржаву одіж і клапті розкидала вулицями, засипала ними парки та сквери. Прошли дощі, які ридма оплакували літо, що минуло. І ось уже калюжі зранку почало затягувати тонкою шкоринкою льоду, брудною, у веселках бензинових плям, і мерзнуть руки без рукавичок, і знову треба думати, у якій із шапок ти матимеш найменш дурнуватий вигляд.

Минула осінь, а Торопкой навіть не помітив. Здається, було сонце й Анине обличчя світилося у віньєтках з рудолапатога кленового листа. Здається, було небо, наче залите дьогтем, по якому зірки, що падали, креслили свій короткий життєвий шлях, і сміливі бажання загадувалися і здійснювалися тут же, в машині, і радіо шкварчало, збите з хвили необачною ногою.

Скоро Торопкой привів Анну до себе додому.

Поки що не туди, де у двокімнатному затишку, у будинку на перетині Космічної та Юності, з вербовим сквером у вікні, жила його мама, маленька, рідковолоса, з нескінченим запасом любові до сина. Не туди, де він любив бувати, бо ситно, і все випране, і можна залізти з ногами в улюблений фотель і запоем читати зі старих батькових підшивок «Всесвіту» під дзижчання маминих запитань і відповідей.

А зовсім на інший край Міста, в новобудову на площі Сантьяго-де-Чилі, до свого особистого холостяцького барлогу з усіма ознаками неодруженого господаря і засушеною драценою у глиняному горщику біля балконних дверей.

Аня ніколи не лишалася ночувати у Торопкого вдома і не квапилася оселити у його ванній на хірургічно чистій, майже стерильній склянній полиці свою зубну щітку. Через десять днів після знайомства Аня запросила Дмитра Миколайовича до себе додому на горнятко кави, пригощала несмачною телятиною з овочами, урочисто обіцяла кинути курити і багато сміялася. Потім вони лежали на її ліжку й диміли в стелю однією на двох

фруктовою цигаркою.

— Тобі, мабуть, уже час? — запитала Аня у Торопкого, і він думав, що більше ніколи її не побачить, мовчки зібрався і пішов. А вона, щойно він сів до таксі, подзвонила, і вони до ранку розмовляли про всілякі дрібниці.

І ось уже минуло, виявляється, цілих два місяці.

Торопкой повернув до скляного тубуса багатопверхового бізнес-центру, припаркувався, взяв із заднього сидіння букет троянд і, стелючись плечима від прохолоди, через калюжі пішов до розсувних дверей центрального входу. У холі першого поверху, за стійкою з турнікетом, нудьгував, позіхаючи в монітори, широкоплечий охоронець.

Торопкой не став ломитися за турнікет і чекав Анну біля виходу, вимірював кроками хол перед стійкою охоронця, перекладаючи букет з руки в руку. Ще кілька людей когось чекали — дівчина говорила по телефону, відвернувшись обличчям до стіни, тупцяв з ноги на ногу хлопчина у кепці зі спортивною сумкою на плечі, дві жінки порпалися у якихось паперах, ледь утримуючи їх у руках.

За спиною охоронця, над входом до ліфта, на акуратних одноманітних табличках, прибитих високо на стіні, аби одразу впадати в око кожному відвідувачеві, висіли назви фірм і контор, що населяли бізнес-центр. Дмитро Миколайович, марнуючи час, байдуже розглядав таблички, читав, не запам'ятовуючи, іноземні слова, аббревіатури, які ні про що йому не казали, пафосні імена з претензією та скромні малозрозумілі словосполучення. Свою власну стоматологічну клініку Торопкой назвав років десять тому, тоді, коли за будь-яким іноземним словом ще бачили надійність, а не лише китайську підробку. Як наслідок, клініка отримала дуже незручну для вимови назву «ArtDentStudio». Спершу Торопкой, котрий сам вигадав цей убивчий набір літер, назвою пишався, потім він її соромився і постійно хотів перейменуватися, та все якось не доходили руки, а потім звук, як звикли клієнти клініки, махнув на ім'я рукою і перестав його помічати взагалі.

«Десь серед цих табличок є і контора, у якій працює Аня, — подумав Дмитро Миколайович. — Сто відсотків, щось англомовне».

Аня працювала перекладачем з англійської в міжнародній шлюбній агенції. Це так себе називали її роботодавці — міжнародна шлюбна агенція. Насправді ж, як неохоче розповідала Аня, у двох кімнатах, винайнятих у бізнес-центрі, товклися троє людей: програміст, перекладач і директор фірми. Разів зо два на тиждень приходив фотограф, приносив із собою парасольку на довгій членистоногій підставці і фотоспалах з імпульсною лампою, встановлював своє причандалля у першій кімнаті, у кутку, біля білої гіпсової стінки, і чекав призначеного часу. У призначений час офіс атакували дівчата: зграйками та поодиночі, худорляві й пухкенькі, високі і низенькі, грудасті й пласкі, як кухонна стільниця. Дівчата, старанно вимальовуючи друковані літери, заповнювали анкети, фотографувалися і йшли геть, поступаючись місцем наступним претенденткам на руку та гаманець довгоочікуваного іноземця. У другій кімнаті Аня робила мову анкет із провінційної англійською і забивала їх у програму, куди програміст додавав фото дівчат, а потім завантажував отримані файли в інтернет. Раз чи двічі на тиждень ці троє працівників контори пахали, наче ельфи Санта-Клауса у ніч перед Різдвом. Решту часу Аня займалася листуванням з іноземними женихами, скидаючи, якщо не давала ладу сама, їхні аморальні листи кільком позаштатним перекладачам. Коли у нашої претендентки й тамтешнього хлопа складалося і хтось із закоханих починав пакувати валізи для першого побачення, агенція отримувала винагороду від обох сторін — недарма ж вона називалася міжнародною.

IV. У двері дзвонить незнайомець

За спиною охоронця у холі бізнес-центру роз'їхалися двері ліфта — і разом з іншими працівниками вийшла Аня. Вона побачила Торопкого, махнула рукою і пішла до нього, струнка, стрімка, у незастебнутому тонкому кашеміровому пальті. Її хвилясте густокаштанове волосся розкинулося по плечах. Очі блищали, у них стрибали пустотливі бісики. І вся вона була нестерпно гарненька.

— Привіт, — Торопкой теж помахав рукою.

Аня обійняла Дмитра Миколайовича, завмерла, притулилася до нього всім тілом, палко поцілувала в губи, різко відсахнулася й потягла за руку на вулицю.

— Поїхали, — гукнула Аня. — Поїхали скоріше. Я тобі не можу передати, яка я голодна.

Торопкой слухняно, мов дресирований ведмідь, поспішив за Анею, радісно щось бурчачи і пританцьовуючи.

— Може, заскочимо по дорозі до якогось ресторану й візьмемо їжі з собою, — запропонував Торопкой, уможовитись за кермом. — Щоб удома не морочитися.

— Ні-ні, — струсила головою Аня. — Додому. І тільки додому. Я вже все придумала.

«Це ж бо мене й лякає», — подумав Торопкой, але вголос не сказав, повернув ключа і виїхав з парковки.

Готування їжі не належало до Аниних чеснот.

Їх, цих чеснот, було таки багатенько. Тут тобі й жвавий, гострий розум, і тонкий смак, і стримана краса, яка під умілими руками Ані в разі потреби могла спалахнути сліпучим діамантом, і котяча грація пантери, то заспокійливо ніжна, то збудливо зухвала. І ще дещо, про що Торопкой волів не говорити, лишень хтиво мружив очі й починав частіше дихати. Однак варто було Ані опинитися на кухні, як усі її чесноти розчинялися у задушливому чаду пригорілої їжі і коїлася якась маячня. Маячня врешті виходила категорично неістивною, і, на думку загалом невибагливого Торопкого, навіть приречені на смерть не спокусилися б продовжити собі життя за вечерею зі страв, якщо їх готувала Аня.

— Ти впевнена, що сьогодні не планувала мене отруїти? — не втримався від несміливого запитання Дмитро Миколайович.

— От боягуз, — розсміялася Аня, потяглася до Торопкого і цьомкнула його у щоку. — Вези, не бійся. Будеш цілий.

Вони від'їхали від офісу й одразу ж потрапили в загор. Спробували вискочити з нього, накручуючи кола козячими стежками старих кварталів, але знову застрягли, тільки вже в іншій пробці — ще безнадійнішій, як їм здалося. Ще раз спробували обдурити долю і Місто в годину пік, але нічого не вийшло, і вони врешті-решт плюнули, облишили ці смикання, зробили гучніше старого Джо Кокера й потяглися у юрмиську автівок, дружно волаючи на весь салон «Unchain My Heart». Співала Аня, як мимоволі зауважив про себе Торопкой, трохи краще, ніж готувала.

Паркувалися в Аниному дворі у цілковитій темряві — ліхтарі на стовпах не горіли, і лише лампочки біля під'їздів житлового будинку ледь підсвічували, кладучи на асфальт біля дверей до під'їзду рудий пластир світлової плями.

Коли підійшли до будинку й Аня першою ступила у цю руду пляму, від темної стіни відділилася і зробила крок їй назустріч чоловіча постать.

Лампочка з під'їзду світила Торопкому в очі, тому обличчя чоловіка він не встиг

роздивитися, але те, що постать беззаперечно чоловіча, зрозумів одразу. Незнайомець був широкоплечим, кремезним, тримав руки в кишенях короткої куртки, а на низько опущену голову натягнув капюшон. Чоловік зробив іще один крок назустріч, і Аня зойкнула.

Торопкой, довго не вагаючись, теж зробив крок у світлову пляму і став між Анею та незнайомцем.

Чоловік на мить завмер. Він, здавалося, не сподівався зустріти Аню не саму. Повільно, ще до кінця не розуміючи, як чинити далі, незнайомець почав витягати з кишені праву руку. Не тямлячи, що робить, Торопкой раптом схопився за цю страшну руку, відчув, наскільки вона напружена і якою може бути небезпечною. Але раптом рука розслабилася, незнайомець промимрив щось нерозбірливо примирливе, одним рухом звільнився від захвату Дмитра Миколайовича і пройшов повз, лишень штовхнув Торопкого міцним плечем. Від поштовху вони обидва напівобернулися, і Торопкой зміг краще роздивитися чоловіка. Несмілива під'їзна лампочка освітила типове провінційне обличчя — крупна картоплина носа, круглі вгодовані щоки й невеликі, близько розташовані очі. Обличчя видалося Дмитру Миколайовичу дивно знайомим. Чоловік відвернувся і зник у темряві.

До під'їзду Аня і Торопкой зайшли мовчки. Аня довго порпалась у сумочці, шукаючи магнітного ключа, сварилася й нервувала, Дмитро Миколайович терпляче чекав, поки вона заспокоїться і прийде до тями. Коли піднялися на поверх, Аня вже опанувала себе, спокійно відчинила двері і, наче нічого й не трапилося, з усмішкою широким жестом запросила Торопкого до себе:

— Ласкаво прошу до мого скромного холостяцького помешкання.

Торопкой здивувався міцним нервам Ані, зайшов до квартири і з полегшенням почув, як зачинаються на замок вхідні двері — після зустрічі біля під'їзду тілом блукав холодок і неприємно лоскотало у грудях.

— Хто це був? — якомога невимушеніше запитав Дмитро Миколайович, коли Аня вийшла з ванної. Макіяж був акуратно підправлений, і нова сукня спокусливо облягала фігуру.

— Ти ще не відкоркував вино? — здивувалася Аня, поправляючи зачіску, повернулася до Торопкого напівбоком, у найвигіднішому, вона це знала напевно, ракурсі, вигнулася, кладучи на журнальний столик свій телефон.

Хлопнув корок. Дзенькнула пляшка об краєчок кришталю. Вино, яскраво-червоне, немов артеріальна кров, потекло до келихів.

— То хто ж він? — уже наполегливіше повторив Торопкой і облизнув почервонілі губи.

— Хто? — запитала Аня, зробила ще один ковток вина, обійняла Дмитра Миколайовича за шию, потяглася своїми губами до його губ.

— Цей, — сказав Торопкой, цілуючи Аню у щоку. — Біля під'їзду.

— Не знаю, — промурчала йому на вушко Аня, торкнулася губами мочки, зачепила шию. — Налякав, дурень невторопний. Ледь не народила.

— Мені здалося, що ви знайомі, — Торопкой трохи відсторонився, подивився Ані у вічі.

— Дурне-е-енький, — прошепотіла Аня, провела кінчиками пальців по його щоці, по губах. — Ти його бачив, це опудало? Звідки у мене такі знайомі.

Вона притиснулася до нього, потягла вгору його сорочку. Затріщали, відлітаючи, гудзики. Ковзнула з Аниного плеча сукня. І рука пішла напомацки розгарячілою спиною, і Аня від цієї руки стала вигинатися, ледь відкриваючи яскраво-червоного рота. Й очі Торопкого звузилися до чорних масляних щілин.